

רחל מרחלת על כל העולם

שינה בשבת תענוג!

מי יקנה, יקנה בית ביאפוו

נאדין ואדמונד דה־רוטשילד
אני ציירת!

אנחנו הברונים, נקנה ביפו, אנחנו הברונים
בבנה את יפו. / להלה־להלה־להלה, נקנה
ביפאפו, / אנחנו הברונים נקנה ביפאפו.
די, אתם שרים כמו מינסטר־עצים, סיגרו את
הפה והקשיבו לסיפור קטן:
היה היה נדיב ידוע, שקנה ורכש אדמות
והושיב עליהם יהודים בארץ־הקודש. כתורה
והוקרה עשו כל הזמן מאמצים כנים לקצר קצת
את חייו, אך הברון היה עקשן. צאו וטיילו
במרחבי־ישראל, וראו את מושבותיו, את גינדי
ואת קלארין ואת מישגב, ואת הווילות הצופות
לעבר הים בויכרון.
גם היום יש לנו ברון הנושא אותו השם —
אדמונד דה־רוטשילד. לברון הזה יש אשה
עקשנית, נאדין. כמו הדורות ההם, נפילה,
נפילה גם היא.
לברון ולברונית בית מפואר בקיסריה, ונציגה
מיוחדת, אף היא בקיסריה, העונה לשם 'שרה
ברוכין'.
סיפרו לי השבוע שהברונית מתה לקנות את
דירתה הקודמת של אילנה גור, הפסלת ביפו,
אך איזו ועדה עירונית, המפקחת על השטח
הגדול, סירבה לאשר את המכירה לברונית. אה,
חשבת, אה, איך זה יתכן?
דרינג, דרינג.
"האלו, אילנה, שלום, המרחלת, מה הולך?"
"שלום רחל, אותי את שואלת? ספרי את!"
"שימעי, אילנה, הגיע אלי סיפור על נדין
דה־רוטשילד ו..."
"רגע, רגע, מאין את יודעת? אף אחד לא יודע!
מי סיפר לך?"
"מה חשוב, עזבי את זה. ספרי לי מה הלך שם?"
"פשוט הגיעה אלי שרה ברוכין, שמעה שאני
רוצה למכור את הבית, כי קניתי את ביתה של
בתי'ה לנצט, גם פה ביפו, אחרי שבתיה חזרה
בתשובה ועברה להתגורר בירושלים. שרה
ביקשה לקנות את הבית. אך כאן יש ועדה
מצריכה לאשר כל מכירה בשטח הגדול, והוועדה
מקפידה שהקונים יהיו אמנים או סוחרי־אמנות
— בעלי גלריות. כששמעו שנאדין דה־רוטשילד
רוצה לקנות — סירבו. טענו שאינה אמנית, אף
כי טענה שהיא מציירת."
"מה את אומרת! אמרו לא לברונית? הסיפור
נכון? למות!"
"רגעו מה את מתה, שמעי עד הסוף!"
"נו, ומה הסוף?"

שבת אחרי־הצהריים, אחרי סעודה כבדה,
אחרי לילה קצר, קצר מאוד. השכן במיטה חורף,
החריפה מזכירה המולת־קרב. אני חולמת על
מילחמה, מילחמה עקובת דם, הטובים עומדים
לנצח. ו...
דרינג, דרינג.
דרינג, דרינג.
דרינג, דרינג.
"כככך, אההה."
"רחל! מה קורה? אני לא יכולה לשמוע אותך!"
"ממממה, ממממי, איפה?"
"רחל, התעוררי, יש לי פצצה בשבילך."
"שבי על הפצצה בעצמך, מותק והתפוצצי יחד
איתה! איזה משוגעת מצלצלת בשעה כזו בשבת?"
"תראו איך היא עונה לי! אני מצלצלת אליה
את סנסציית־הדור, ותראו איך שהיא מתייחסת!
רחל, התעוררי, משוגעת, יש לי סיפור מטרף!"
"רק רגע, טוב? תפסיק לנחור, לא שומעים
כלום, התעורה, השתגעת, מה הנחירות האלה די
התעורה, אינני יכולה לשמוע את הטלפון, די
תפסיקי!"
"אורקיי, ספרי לי מה קרה."
"אכלתי עכשיו בתחנת־הדלק בכביש־חיפה,
מול מלון רמת־אביב."
"מותק שלי, שלא תאכלי חורשיים, בגלל זה
את מצלצלת?"
"יא אילנה, מה קרה לך, איך את תוקפת! את
יודעת את מי ראיתי יושב שם, עם גבו לכניסה,
לידי הדלת לשרותים בפנים, ואוכל?"
"את מלאך־המוות, מותק?"
"די, תפסיקי! ולא סתם אוכל, יחד איתו ישבה
פצצה צעירה, שיער קצר, עיניים כחולות!"
"או זה מתחיל להיות מעניין."
"את משוגעת, זה מה שאת, אני מצלצלת אליך
את סנסציית הדור, ואת בקושי מתעוררת!"
"די מותק, מספיק עם העצבים, מי ישב עם
השער הקצר והעיניים הכחולות?"
"תתפוצצי, — בחיי השיער!"
"בחיין, חברי־הכנסת הצעיר, שאשתו
בחו"ל?"
"אמרתי לך שזו סנסציה!"
"עז מה אם חברי־כנסת צעיר שאשתו בחו"ל
יושב עם חתיכה ואוכל במיסעדה כשגבו
לכניסה?"
"אוף, תמבלית! במקום מנה ראשונה
ופרפראות התנשק איתה כל הזמן!"
"מה את אומרת! במקום ציבורי עם חתיכה;
כשאשתו והילדים בחו"ל?"
"בחיין, ויש לי עדים שהיו יחד איתי!"
"תמכרי לאחרים את הלוקש הזה, מותק. את
המצאת את הסיפור! סיפורים כאלה אני לא
מפרסמת במדור! רעיון נחמד, סיפור על ח"כ
צעיר מהליכוד, חתיך, מה איתך, את חושבת
שאנחנו פה מדור של המערך, רוצים לרפוק אותו!
חפשי מדור אחר!"
"האלו, רחל."
"די, גמרת. שמעתי אותך. תני לישון."

בתשובה, ודב ליה, גרפיקאי.
"וכמה שילמה הברונית?"
"בחיין רחל, אני לא יכולה לספר!"
"אין דבר, מאמי. תודה על הסיפור."
דרינג, דרינג.
"האלו, שוב רחל, הסיפור נכון, הברונית אמנם
קנתה את הדירה, אך לא הצלחתי להוציא מאילנה
כמה שילמה הברונית. מי יודע?"
"אני, 150 אלף דולר."
"תודה ולהשתמע."

נשואין מלכותיים

ירדנה גורביץ
היפה ביותר

בשוודית, מזל טוב! נשמע בערך כמו גוטן
חסנן' או חסנן גוטן'. כך או אחרת, לפני שבוע
השיא בקרלטון פנטה בתל־אביב לא סתם
שוודית — אח המלכה השיאו.
מה למלכה השוודית ולקרלטון פנטה;
טמבלים, היכרון הקצר שלכם ירוג אותי;
הכוונה לירדנה גורביץ, ששיחקה את המלכה
השוודית בסרטו של חנוך לוין פנטסיה על
נושא רומנטי.
נוסף על המלוכה בירך אותה יוצרה גם ביופי
לא־גיל. יש סכורים שהיא האשה היפה ביותר
בארץ. יכול להיות, תלוי מי הקובע.
לא פלא שהדוג'אנים בעלי היומרות
הגדולות ביותר בארץ שיחרו לפתחה. כגון
ארנון מילצין ורפי שאולי.
זכה בה השבוע עמי טמיר, שעבר עד
לאחרונה כתקציבאי במשרד הפירסום פלד,
ועבר למערכת שיווקית. עמי בן ה־22, נראה
מתאים ביותר לכלה היפופיה.

המו"ל נגד העורך

אני לא צריכה לספר לכם שהמצב האיריאלי
הוא שעורך־העיתון הוא גם המו"ל. כמו, למשל,
העורך שלי, שבטח יטפח לי על השכם כשהוא
יקרא את זה. אבל, כידוע, העניינים אינם כך.
סיכסוך בין מו"ל של עיתון ועורך, כשבתוך
עומדת אשה, עשה הרבה גלים השבוע.
העורך החליט משיקולים מיקצועיים שבחורה
מסוימת מתאימה לתפקיד בכיר בעיתון, והיו לו
סיבות טובות להחליט כך. הוא מכיר אותה ויודע
היטב את כישוריה.
בעורך הוא היה בטוח שבסמכותו להוציא
לפועל את החלטתו, מבלי להתייעץ עליך עם
המו"ל.
אבל המו"ל, איש קפדן וקצת עקשן, היה מאוד
נרגז. ראשית, משום שההחלטה לא נמסרה לו
לפני ביצועה ושנית, משום שהתפקיד, לדעתו,
אינו מתאים למועמדת של העורך, אלא למישהי

אחרת.
נו, או התחיל ויכות, שאחריך עלה לטונים
מאוד גבוהים. הוחלפו האשמות, והועלו פרשיות
מהעבר. בקיצור, שמח.
אך, בכל זאת, העורך לא טרק את הדלת. הוא
הסתקן לדעת מיהו המועמדת של המו"ל.
התשובה ניתנה מייד.
המו"ל חשב שלתפקיד מתאימה רווקא
אשתו שלו. והוא הרי צריך לדעת.
כאן כבר לא יכול היה העורך לשלוט בעצמו.
הוא הרי החליט החלטה על פי שיקולים
מיקצועיים, והנה המו"ל מחליט החלטות על־פי
שיקולים אישיים. קם העורך ועזב את החדר לא
בטריקה חזקה, אבל ככעס לא קטן.
עכשיו, גם העורך וגם המועמדת שלו הם
מחוץ לעיתון, שמעתי שהמו"ל קצת מתה,
למרות שהוא אומר שכל העניין לא מזוי לו.